

You

ทุกองก์
SOFA

I

ดพอร์ด

afterday ธิษณ
Minoru Joeling ภาพ

every

YOU

S O F A

ไอโซฟา

afterday เขียน
Minoru Joeling งาม

every

I sofa you

www.facebook.com/everyyyyy

ไอโซฟา

I sofa you

คัดลอกแล้ว

ขอฝึก | sofa you

ขอปิด I sofa you

afterday เขียน

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2483-6

ภาพปก Minoru Joeling

จัดพิมพ์โดย

สำนักพิมพ์เอเวอร์วัย (ในเครือบริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด)

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล everybook2015@gmail.com

เว็บไซต์ www.facebook.com/everyyyyy

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 289 บาท

พินพูน

กระดาษถนอมสายตา

ห่วงใยสายตาคุณ

www.greenread.com

คำนำ

หากใครกำลังหาเรื่องที่ชอบอ่านหัวใจอ่านอยู่ละก็ เราเชื่อว่าเรื่อง 'ขอพิต | sofa you' ผลงานเรื่องล่าสุดของ afterday ที่คุณถืออยู่ในมือขณะนี้ น่าจะตอบใจത്യ่คุณได้ ก็วายุพระเอกของเรานั้นช่างรักและให้น้องข้าวมาเป็นอีกหนึ่งสำหรับเขาเสมอ การจัดลำดับความสำคัญของวายุก็คือข้าว ข้าว ข้าว และข้าว แม้บางครั้งงานจะสำคัญกว่าบ้าง แต่สำหรับวายุแล้วข้าวก็อยู่ในอันดับต้นๆ เสมอ

แต่สถานะความสัมพันธ์ระหว่างทั้งสองคนกลับหยุดอยู่แค่คำว่าพี่น้อง ถึงแม้จะไม่ใช่พี่น้องกันแท้ๆ แต่เพราะอยู่ด้วยกันมาตั้งแต่เด็ก ครอบครัวของวายุเลี้ยงดูข้าวเหมือนเป็นลูกอีกคนหนึ่ง แล้วเขาเองจะกล้าแสดงความรู้สึกนี้ออกไปได้อย่างไร สุดท้ายแล้ววายุจะสมหวังไหม เรามาเปิดหน้าถัดไปอ่านพร้อมๆ กันเลยดีกว่าไหมคะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์เอเวอร์ไว

สำหรับผู้อ่านที่มีอายุ 18 ปีขึ้นไป
โปรดใช้วิจารณญาณในการอ่าน

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิยาย everY ได้ที่

www.facebook.com/everyyyyy

ขอพิศ

๙.๙.๗

I sofa you

Ep 0

Prologue

มนุษย์เราจะรู้เพศตัวเองได้ตั้งแต่ตอนไหน

ทางการแพทย์บอกเอาไว้ว่าสามารถอัลตราซาวนด์ได้ตั้งแต่ตอนอยู่ในท้องแม่ ที่ช่วงอายุครรภ์ประมาณ 12-20 สัปดาห์ แต่จะพูดไปในทางนั้นก็ดูเนิร์ดเกินไปหน่อย

ผมคิดว่านั่นอาจเป็นคนละความหมายกับสิ่งที่สงสัย เพราะผมกำลังพูดถึงเพศสภาพ

ไม่ใช่ Sex แต่คือ Gender

ซึ่งว่ากันตามจริงแต่ละคนก็คงมีช่วงเวลาที่ค้นพบตัวเองช้าเร็วแตกต่างกันไป บางคนรู้ตั้งแต่จำความได้ บางคนเพิ่งถึงบางอ้อก็ตอนที่เปลี่ยนค่านำหน้าไปแล้วหลายปี ส่วนตัวผมเองมาวันนี้เอาก็ตอนพันวันเกิดปีที่สิบเจ็ดไปแล้ว

จะว่าช้าก็ช้า จะว่าเร็วก็เร็ว

แล้วมันก็เชื่อว่าจะเปิดเผยกันได้ง่าย ๆ เสียที่ไหน ถึงจะบอกว่ายุคนี้แล้วอะไร ๆ ก็เปิดกว้าง ดูต่างประเทศซีเขาไปถึงไหน ๆ กันแล้ว สุดท้ายพอคิดจะบอกพ่อกับแม่ปากมันก็สั่นขึ้นมา อันที่จริงยังไม่ต้องข้ามขั้นไปถึงลาสต์บอสหรอก แค่บอกเพื่อนสักคนนี่นอนยกเท้าก่ายหน้ามากคิดไปคิดมาอยู่เป็นเดือน แต่ถึงอย่างนั้นหากจะพูดว่ามั่นใจก็คงไม่เต็มปากเท่าไร

จะบอกว่าตัวเองเป็นเกย์ก็ดูชัด ๆ เพราะอาทิตย์ที่แล้วยังหันคอแทบหัก ตอนเห็นน้องซีนักศึกษาฝึกงานสาวสวยแผนกช่าง ๆ เดินผ่านอยู่เลย ใจความ

สนใจที่มีต่อเพศตรงข้ามมันก็ยังไม่ได้หายไปสักนิด ปากอืมๆ ออกใหญ่ๆ ขาสวยๆ นั้นน่าจะยังเรียกความสนใจจากผมได้ไซ้ แค่ได้มองก็เหมือนจะมีแรงทำงานได้อีกเป็นต้น

เพราะแบบนี้ฉันถึงคิดว่าตัวเองไม่ได้ชอบใครที่เพศหรอก

ไม่ใช่ว่าชอบผู้ชาย

จำกัดความอะไรให้เพศสภาพตัวเองไม่ได้เลย

ผมก็แค่ชอบเขา

แค่ชอบเขาเท่านั้นเอง

.

.

.

ขนาดตัวผมเองยังกินเวลาไปสิบเจ็ดปีกว่า

แล้วคนตรงนั้นล่ะ... ต้องใช้เวลาเท่าไรถึงจะรู้

ซึ่งที่รู้ว่ารู้ไม่ใช่แค่อีกฝ่าย แต่หมายถึงผมด้วย

จะสมหวังหรือกินแห้ว ก็คงต้องรอให้เด็กมันโตจนรู้ตัวเสียก่อน...

ไซ้แหล่ะ

Ep 1

๐๑๐
เคยสนิท

ชายหนุ่มคิดว่ากระเป่าแล็บท็อปสีดำปักตัวอักษรเป็นชื่อเล่นตัวเองที่เพิ่ง
ซื้อมาจากห้างใกล้ออฟฟิศเมื่อไม่กี่วันก่อนสอดไว้ได้แขน พลังหยิบแบกกว่ากาแฟ
มาดื่มอีกใหญ่ ใช้เวลาเพียงเสี้ยววินาทีในการสลัดมือไปหยิบปากกามาเขียนใส่
กระดาษโน้ตที่วางอยู่ตรงโต๊ะอาหาร

'วันนี้กลับดึกโคตรๆ ไม่ต่อ'

เขียนได้แค่นั้นก็ต้องชะงักเมื่อเห็นกระดาษที่วางอยู่ข้างๆ เข้าก่อน

*'รู้ว่าคงกำลังเขียนโน้ตอยู่ หรืออาจจะเขียนเสร็จแล้วก็ไม่รู้แหละ
แต่จะบอกว่าที่หลังหัดเช็กโทรศัพท์หน่อย ถ้ายังมาเขียนโน้ตได้แบบนี้
แสดงว่ายังไม่ได้รับสายแม่'*

คุณนายกำลังโทรหาอยู่แน่ๆ

ปล. รับชะ

น้ำ'

วายุเลิกคิดเมื่ออ่านข้อความยาวๆ จบ ตบกระเป่ากางเกงหาโทรศัพท์
มือถือ ก่อนจะถอนหายใจเมื่อพบว่าลืมไว้ตรงที่ซาร์จแบตช์ อีกแล้ว ก้าวเท้ายาวๆ

เข้าไปในห้องนอนตึงสายสีขาวยอกจากกันมือถือ เห็นจำนวนมิสคอลลี แล้วเสียวสันหลังวาบ หลุดสะดุ้งตอนโทรศัพท์เครื่องบางสีดำสั้นครี๊ด

"ครับแม่"

[อยู่ไหนคะลม]

"กำลังจะออกจากบ้านแล้วครับแม่ นี่ลมเพิ่งรู้ว่าน้ำออกจากบ้านไปแล้ว ใหวงวันนี้มันออกเข้าจัด"

[เรียกพี่ว่ามันอีกแล้วนะคะ] ปลายสายตำหนิ [แล้วไม่ต้องมาบ่น เปลี่ยนเรื่อง แม่บอกแล้วทำให้รับโทรศัพท์บ้าง โทรไปที่สายเห็นหรือเปล่าคะ]

"ลมลืมไว้หัวเตียง โทษครับแม่ ว่าแต่แม่มีอะไรเปล่า"

[แม่จะบอกว่าวันนี้ไปรับน้องข้าวที่โรงเรียนด้วยนะคะ]

"ทำไมให้ลมไปรับอะ ลมไม่ได้กลับบ้านใหญ่ะวันนี้"

[แม่ก็ไม่ได้ให้ลมกลับบ้านใหญ่คะ]

"แล้วให้ลมไปส่งน้องก่อนเธอ คือวันนี้ลมงานเยอะมากกกก ลากเสียงยาว เป็นการย้ำความเยอะของงาน "ให้น้ำไปได้ปะแม่"

[แม่ถามน้ำแล้วคะ วันนี้มีเคสพิเศษตอนเย็น]

"ลมก็งานเยอะเป็นพิเศษเหมือนกัน"

[นอกจากลมก็ไม่มีใครสะดวกแล้ว]

"ปกติก็ตัวเองได้อะ ทำไมอยู่ๆ วันนี้ต้องไปรับ" วายุถามกลับ เดินเร็วๆ ไปหน้าบ้าน หยิบรองเท้าผ้าใบคู่ประจำจากชั้นวางโยนลงพื้น สอดเท้าลงไป ลวกๆ เคาะปลายเท้าให้สันเข้าที่ ใช้ไหล่หนีบโทรศัพท์ไว้แนบหู มือก็วุ่นวาย อยู่กับการสื่อกประตุ

[แม่จะให้น้องไปอยู่กับพวกเราที่บ้านเล็กคะ]

"อ่า..." ชายหนุ่มคราวเสียง สมาริจดจ่ออยู่กับกัญญา พอสื่อกสำเร็จ ก็ชะงัก "ว่าไงนะครับ?!" ตกใจแทบไม่ทัน

[ไม่ต้องตกใจเยอะคะ แม่ไม่มีเวลาอธิบาย ไปถามรายละเอียดกับน้ำ เองเอง]

"อัยแม่ ไม่ได้ดี จะให้น้องมาอยู่กับลมได้ยังไง"

[แล้วทำไมจะอยู่ไม่ได้ล่ะคะ ไม่รู้แหละ วันนี้สี่โมงลมไปรับน้องที่โรงเรียน ด้วย ที่เหลือไปถามน้ำเอาเอง แม่จะขึ้นเครื่องแล้ว ห้ามลืมเด็ดขาดนะคะ] คนเป็นแม่ย้ำคำเสียงเข้ม ก่อนจะกดวางสายไปโดยไม่เปิดโอกาสให้ลูกชาย ได้โต้แย้ง

วายุอ้าปากค้าง ตั้งโทรศัพท์ออกมาดูให้แน่ใจว่าอีกคนวางสายไปแล้ว สบตเบาๆ ก่อนจะค้นเอากุญแจรถออกจากกระเป๋า

เริ่มต้นตอนเช้าด้วยความวุ่นวายแบบนี้ ทั้งวันคงบันเทิงนำดูล่ะ

"สวัสดีครับพี่ดี" วายุยกมือไหว้หัวหน้าทีม เมื่อเปิดประตูเข้าไปส่วนของ แผนกตัวเอง

ชายวัยกลางคนที่ดูอ่อนกว่าอายุจริงหันมายิ้มให้ "ว่าไง เมื่อคืนกลับ กี่โมง"

"เที่ยงคืนครับพี่" วายุหัวเราะ "ส่งไลน์ไปรอบสุดท้าย เดี่ยวรอทาง อื่นที่เรียกมาสรุปอีกที"

"แล้วงานโรงแรมที่หัวหินถึงไหนแล้ว"

"ยังดราฟต์แรกอยู่เลยครับ เดี่ยวบายๆ ผมให้พี่ดู"

"ทันหรือ เย็นๆ หน่อยก็ได้"

"วันนี้ผมต้องขอกลับเร็วหน่อยอะครับ พอดีมีธุระด่วน"

"แล้วจะเข้ามาอีกไหม"

"คงไม่ได้เข้าแล้วครับ"

"ลองดูแล้วกัน" อีกฝ่ายว่า "ถ้าไม่ทันก็ส่งให้พี่ดูทางเมลคืนนี้ก็ได้"

"โอเคครับพี่"

ศลัยม์รีบ หันไปสนใจหน้าจอคอมพิวเตอร์ต่อ ในขณะที่เดียวกัน เด็กจบใหม่ก็เดินไปนั่งโต๊ะตัวเอง พलयกมือไหว้ทักทายพี่ ในแผนกไปด้วย

ดินน้ำลม (3)

10:32

Wayu-L

น้ำ
มาคุยกันดี

10:36

@Tara-N

Tara-N

อะไร

ไม่ทำงาน?

Wayu-L

ทำ
เล่นไลน์ในคอมฯ
แต่ไม่ใช่เรื่องที่จะคุย

Tara-N

เหมือนจะรู้เลยว่าเรื่องอะไร

Wayu-L

โหง่ข้าวจะมาอยู่บ้านเล็ก
โหง่ลมต้องไปรับ
?????

Tara-N

ใจเย็นๆ

ต้องรู้เดี๋ยวนี้เลยไง

น้ำทำงานเนอะ

ไม่ได้เล่นคอมฯ ทั้งวันเหมือนลมปะ

Wayu-L
 ตบปาก
 งานลมทำค่อมฯ
 ไม่ได้เล่น

Patapee-D

น้องข้าวจะมาอยู่บ้านเล็กหรือ
 คิดถึงแฮะ
 ไม่ได้เจอนานแล้ว

Tara-N

ดินก็กลับมาบ้านดิ
 ตั้งแต่เมียท้องนี้ไม่กลับมาเลยนะ
 น้องนุ่นไม่ต้องคิดถึงกันละ

Patapee-D

ทำมาเป็นบ่น วันก่อนเพิ่งเจอกัน
 ให้ดินอยู่กับเมียบ้างเหอะ
 แค่งานก็กินเวลาไปทั้งวัน

Tara-N

สาขาใหญ่ก็งานเยอะหน่อยนะ
 ผู้ๆ นะคุณปฐพี

Patapee-D

น้ำล่องย้ายใหม่ละ
 หรือจะไปทำที่ชลกับพ่อแม่ก็ได้นะ

Tara-N

ตรงนี้ดีแล้วครับ
 น้ำเป็นเต็กเมื่อง
 รักอากาศเป็นพิษ

Wayu-L

ก็คือข้ามลมไปเลย

ขอบคุณ

Patapee-D

อ้าว เด็กกกราฟิกมาอยู่ในแชตนี้ได้ไง
บ้านนี้เขาตระกูลหมอฟันกันหมดปะ
ซีว

Wayu-L

คือจริงๆ ทيوبปิกของลมไม่มีดินตั้งแต่แรกปะ

ใครเชิญมาถามก่อน

@Tara-N ตอบลมดี

Tara-N

เออน่าไว้ค่อยคุย น้ำไม่ได้วางนะ
เอาเป็นว่าน้องข้าวจะย้ายมาอยู่ด้วย
สี่โมงไปรับน้องที่โรงเรียนน้องยังมาบ้านเล็กไม่เป็น
ตามนี้
แยก

Patapee-D

ไม่ใช่หมอฟันก็เห็นน้อยหน่อยนะ

Wayu-L

อียังวะะะะ

"เป็นไรไอ้ลม หน้ายุ่งฉิบหาย"

เสียงของเพื่อนสนิทตัวแสบที่ตามมาสมัครงานที่เดียวกันเรียก
ความสนใจจากคนที่กำลังขมวดคิ้วให้คอมพิวเตอร์หันมอง "สายนะมึง"

"ไบรท์โคลงศิระชะ ทูรดตัวลงนั่งที่โต๊ะทำงานข้างๆ "รถติดจ๋า"

"ได้ข่าวมิ่งนั่งรถไฟฟ้า"

"เออน่า ทำเป็นลืมนั่งมิ่งอะ"

"รูตบัตรไม่ทันก็โดนหักดั่งคัลละวะ" วายูยิ้มมุมปาก "ระวังสิ้นเดือนเงินเดือนมิ่ง

กลายเป็นเงินทอง"

"แค่นี้กูยังจนไม่พอหรือ"

"ก็คิดงั้นนะ มาสายเหมือนเงินเหลือ"

"ไม่เป็นไรโอทีกูเพียบ" คนตาดียักไหล่ "คืนนี้ก็ยาวไปครับ"

"กูไม่ยาวด้วยนะ ต้องไปรับข่าว"

"รับน้องข่าว?" ไบรท์เลิกคิ้ว "รับไมวะ"

"ไม่รู้ แม้กูบอกจะให้มาอยู่กับกูแล้วก็น้ำ ยังไม่บอกเหตุผล"

"มาอยู่บ้านเดียวกับมิ่งอะนะ"

"เออ" วายูตอบกลับ ขณะเดียวกันมือก็คลิกเมาส์ทำงานไม่หยุด

"อยู่บ้านใหญ่มาตั้งนาน ไม่เพิ่งมาย้ายวะ ม.หก แล้วด้วยปะ"

"อืม ปีสุดท้ายแล้ว"

"จะว่าไปไม่ได้เจอนานแล้วนะ ตั้งแต่ตอนไหนวะ" อีก็ฝ่ายเคาะนิ้วกับโต๊ะ

ระหว่างนี้

"ปิดเทอมที่แล้ว"

"เออตอนไปเที่ยวบ้านมิ่ง นานลัดๆ"

"อย่าว่าแต่มิ่งเลย กูก็ได้เจอรอก"

"ก็มิ่งไม่กลับบ้านไหนเลยนี่หว่า"

"ไกลชิบหายเหอะ บ้านเล็กซ์บรกดครั้งชั่วโมงก็ถึงออฟฟิศละ" ถ้าจะต้อง
กลับบ้านใหญ่บ่อยๆ แล้วแม่จะซื้อบ้านนี้ให้เขากับน้ำเพื่อจะได้เดินทางง่ายขึ้น
ทำไม "ชีวิตกูสบายขึ้นเยอะ"

"แล้วน้องมันไม่เหงาแยหรือวะ เมื่อก่อนพวกมิ่งสนิทกันจะตาย"

คำถามนั้นคนฟังไม่ได้ตอบ ทำแค่แค้นยิ้ม แล้วลากสายตาไปมาอยู่ที่
หน้าจอคอมพิวเตอร์

๙.๑.๗

ชายหนุ่มขับรถมาจอดรออยู่ที่ริมกำแพงบริเวณประตูด้านข้างของโรงเรียน เขาเหลือบตามองนาฬิกาก่อนจะหยิบโทรศัพท์ขึ้นมาพิมพ์ข้อความส่งหาคนที่มารอ บอกให้รู้ไว้ว่ามาถึงแล้ว นั่งไปสักพักก็เริ่มเห็นนักเรียนมัธยมทยอยเดินออกมาจากประตูเหล็กที่เพิ่งเลื่อนเปิดออกกว้าง

ไม่นานจากนั้นคนคุ้นตาก็เดินพ้นหลังกำแพงออกมา เจ้าตัวหันมองรถหรือตามองจนแน่ใจแล้วถึงได้วิ่งมาเปิดประตู

"..." เด็กหนุ่มยกมือไหว้เขา ไม่ได้พูดอะไร

วายุเหลือบตามอง "หิวเปล่า"

"ไม่หิว"

"แล้วจะหิวตอนไหน"

"เพิ่งสี่โมง ปกติกินข้าวเย็นตอนห้าโมงครึ่ง"

"จะแวะห้างปะ กว่าจะขับไปก็คงถึงเวลาพอดี ตอนนี้รถติด"

"ยังไ้ก็ได้"

"ครับด้วย" วายุเอ่ยปาก และสังเกตเห็นว่าตัวคนข้างๆ กระทบ

"ยังไ้ก็ได้ครับ" เสียงกระแทกเสียด้วย

"จ้้นก็วะ" สรุปลงแล้วก็เคลื่อนรถออก

คนขับเอื้อมมือไปเปิดวิทยุเพื่อทำลายความเงียบในห้องโดยสารเสียงเพลงทำให้บรรยากาศดูดีขึ้น เพราะคนข้างๆ เล่นเสียงเป็นเป่าสากล รวากับไม่ได้เอาปากกลับมาจากโรงเรียนด้วย

ทั้งที่เมื่อก่อนพูดเก่งขนาดนั้นแท้ๆ

แต่มันก็นานแล้วนะ... ใช่ว่าเวลาที่พวกเขาสนิทกันมากๆ นะ

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<http://store.jamsai.com/9786160624836.html>